

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/221/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4615204025
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4615204025.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej v exekučnej veci oprávneného: PRO CIVITAS, s. r. o., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 45 869 464, (pôvodný oprávnený Poštová banka, a. s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890), zastúpeného JUDr. Veronikou Kubrikovou, PhD., advokátkou, so sídlom Martinčekova 13, Bratislava, IČO: 42 174 716, proti povinnému: Y. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom G., L. XX/XX, o vymoženie sumy 2.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Topoľčany zo dňa 22. decembra 2015 č. k. 4Er/611/2015-32 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Ing. Jána Gaspera, PhD. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 14. 04. 2015. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účinného do 31. 12. 2014, § 44 ods. 2, § 243d ods. 1, 2 Exekučného poriadku, § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 3, § 39, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 11, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ako aj uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 13.09.2011 č. k. III. ÚS 372/2011-18, rozhodnutím Vrchného krajského súdu v Brandenburgu zo dňa 21. 06. 2006 č. k. 7U 17/06, nálezom Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 11.11.2013 sp. zn. I. ÚS 3512/2011 a Smernicou Rady (EÚ) č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993. Súd prvej inštancie uviedol, že oprávnený podal u súdneho exekútora proti povinnému návrh na vykonanie exekúcie (zn. 2-8510771611) na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a. s., Sienkiewiczova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 35 862 882 sp. zn. IA-C/0314/0301 zo dňa 17. 04. 2014. V prípade, že oprávnený za exekučný titul označí rozhodcovský rozsudok (resp. iné rozhodnutie, schválený zmier) vydaný v spotrebiteľskej veci rozhodcovským súdom, ktorého právomoc sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy (či už bola uzavretá vo forme samostatnej rozhodcovskej zmluvy alebo vo forme rozhodcovskej doložky), musí súd prvej inštancie pri skúmaní súladu exekučného titulu so zákonom posúdiť jednak to, či rozhodcovská zmluva bola uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie, či neplatnosti, rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku v zmysle jeho nezáväznosti. Takúto interpretáciu ustanovenia § 44 ods. 2 EP si vyžaduje účel právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa (spotrebiteľského práva), pričom týmto účelom je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ďalej uviedol, že oprávnený žiada vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskej veci pred 01.01.2015 a exekučné konanie sa začalo do 31.03.2015, exekučný súd preto rozhodcovský rozsudok preskúmal podľa § 44 ods. 2 EP a § 45 ods. 1, 2 EP v znení

účinnom do 31.12.2014, a to vrátane zmluvy o úvere a ďalších predložených písomností, ktoré boli podkladom na vydanie rozhodcovského rozsudku a bez ktorých by preskúmanie rozhodcovského rozsudku nebolo možné. Z rozhodcovského rozsudku označeného oprávneným za exekučný titul a predložených písomností vyplýva, že rozhodcovský súd priznal oprávnenému plnenia majúce základ v zmluve o úvere dostupná pôžička č. 8510771611 uzavretej medzi oprávneným ako veriteľom (bankou) a povinným ako dlžníkom (klientom) dňa 28.11.2011. Medzi veriteľom a dlžníkom bola okrem iného dohodnutá výška úveru 2.000,- eur, výška mesačnej splátky 67,29 eur, celková výška nákladov 1.178,83 eur, počet mesačných splátok 50, dátum prvej platby do 17.12.2011, dátum každej ďalšej platby k 17. dňu v mesiaci, dátum konečnej splatnosti 17.1.2016, úroková sadzba 24,50% ročne, RPMN banky 27,45%. Podľa zmluvy právne vzťahy neupravené v zmluve sa riadia všeobecnými obchodnými podmienkami, obchodnými podmienkami pre úver - dostupná pôžička, dostupná pôžička - šikovná rezerva, sadzobníkom poplatkov, oboznámením o RPMN, oznámením o úrokových sadzbách a informáciami o poistení podľa zákona č. 186/2009 Z. z., pričom klient svojim podpisom potvrdil, že bol s nimi oboznámený a súhlasí s nimi. K zmluve boli predložené obchodné podmienky pre úver dostupná pôžička, dostupná pôžička - šikovná rezerva účinné od 1.8.2011 a všeobecné obchodné podmienky platné od 01.08.2011 a účinné od 15.08.2011. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal z toho, že právny vzťah medzi účastníkmi je spotrebiteľským. Na spotrebiteľské vzťahy, o ktorý ide aj v prípade vzťahu medzi účastníkmi konania, sa aplikujú spotrebiteľské právne normy, preto sa vždy použijú ustanovenia o spotrebiteľskom práve a ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie a v jeho prospech (§ 52 ods. 2, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka) a to bez ohľadu na to, podľa akých zákonov bola spotrebiteľská zmluva uzavretá a bez ohľadu na to, či došlo k tzv. voľbe práva (§ 262 ods. 1 Obchodného zákonníka), alebo či sa jedná o tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 Obchodného zákonníka). Právne normy upravujúce spotrebiteľské právne vzťahy sú kogentnými právnymi normami, ktoré teda nie je možné zmeniť dohodou zmluvných strán a ani inak. Použitie ustanovení spotrebiteľského práva zahŕňa tiež prednostné použitie ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, a to na celý režim právneho vzťahu (t. j. vrátane úroku z omeškania, premlčania, zmluvnej pokuty a pod.). Konštatoval, že rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc rozhodnúť spor účastníkov z rozhodcovskej doložky vyplývajúcej z VOP (časť II bod 10.2.2), na ktorú odkazuje zmluva (čl. 3 bod 5). Medzi účastníkmi ide o spotrebiteľský vzťah, preto bola rozhodcovská doložka podrobená súdnej kontrole podľa kritérií, na ktorých je založený inštitút neprijateľnej podmienky spotrebiteľskej zmluvy. Význam rozhodcovskej doložky (zmluvy) je pritom v porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami osobitný, pretože v krízových situáciách a vzniku sporu súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. V prípade rozhodovania v rozhodcovskom konaní totiž nejde o výkon verejnej moci, ale o rozhodovanie súkromnou osobou, ktorej zmluvné strany delegovali právomoc rozhodnúť ich spor. Podľa zmluvy (čl. 3 bod 5) sa zmluvné strany dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou v článku 10, II. časti Všeobecných obchodných podmienok. Klient zobral na vedomie, že rozhodnutie rozhodcovského súdu je konečné a záväzné a jeho zrušenia žalobou na súde sa môže domáhať len z dôvodov vymedzených v zákone č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Podľa rozhodcovskej doložky (bod 10.2.2 VOP platných od 01.08.2011), z ktorej rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc rozhodnúť spor účastníkov, sa banka a klient dohodli na rozhodcovskej doložke týkajúcej sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní služieb, bankových produktov a/alebo vykonávaní bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik príslušnej zmluvy, a to v znení:

a) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania;

b) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania alebo všeobecnému súdu. Podľa rozhodcovskej doložky (čl. 10.2.3), ak klient najneskôr pri uzavretí bankového obchodu a/alebo zmluvy nedoručí banke písomne oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí, má sa za to, že ju prijal. Rozhodcovským súdom uvádzaným v rozhodcovskej doložke je podľa definície pojmov VOP (časť I - Všeobecná časť, bod 2) - Stály rozhodcovský súd zriadený pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA a MEDIÁČNÁ, a. s., IČO: 35 862 882. Takto koncipovaná rozhodcovská doložka, znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak podá žalobu dodávateľ. Rozhodcovská doložka, ktorá síce poskytuje spotrebiteľovi možnosť obrátiť sa na všeobecný (štátny) súd, ale v prípade, že žalobu podá

dodávateľ a spotrebiteľ sa musí podrobiť rozhodcovskému konaniu, je iba teoretická (formálna), pretože trvá iba do podania žaloby na začatie rozhodcovského konania dodávateľom. Súdu je totiž z jeho činnosti známe, že v prípade sporov medzi bankou a spotrebiteľmi, je to práve banka, ktorá si uplatňuje nároky zo zmlúv uzavretých s jej klientmi (napr. zmluvy o úvere, zmluvy o osobnom účte) podaním žaloby na rozhodcovskom súde. To sa potvrdilo aj v tomto prípade, keď žalobu na rozhodcovský súd podala banka, pričom po jej podaní sa už povinný musel podrobiť rozhodcovskému konaniu. Preto, ak aj rozhodcovská doložka dáva na výber medzi rozhodcovským a všeobecným (štátnym) súdom, ale pre prípad vyvolania rozhodcovského konania dodávateľom sa musí spotrebiteľ podrobiť rozhodcovskému konaniu, nie je možné poskytnúť súdnu ochranu v rámci exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a oprávneným dodávateľ. Rozhodcovskú doložku je treba preto vykladať tak, že neodporuje ustanoveniu § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2014 iba vtedy, ak práva v exekúcii uplatňujú ako oprávnený spotrebiteľ, čo nie je tento prípad, pretože v tomto exekučnom konaní na základe rozhodcovského rozsudku uplatňuje práva dodávateľ (banka), ktorý aj podal žalobu na začatie rozhodcovského konania. Rozhodcovskou doložkou vyplývajúcou z VOP sa spotrebiteľovi odňalo právo brániť sa a podať žalobu, alebo akýkoľvek iný opravný prostriedok, na všeobecný súd, teda základné právo spotrebiteľa zákonom ustanoveným postupom sa domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rozhodcovská doložka je v neprospech povinného ako spotrebiteľa aj z dôvodu miesta rozhodcovského konania, nakoľko v prípade riešenia sporu by bol miestne príslušný súd, v ktorého obvode je bydlisko spotrebiteľa, čo neplatí v prípade rozhodcovského konania. Podľa rozhodcovskej doložky sa povinný musel podrobiť rozhodcovskému konaniu pred rozhodcovským súdom vybraným oprávneným, a to v mieste, ktoré je pre neho vzdialenostne nevýhodné (cca 100 km od miesta bydliska) a v porovnaní so vzdialenosťou jeho všeobecného súdu aj v jeho neprospech. Tiež je nepochybné, že rozhodcovskú doložku si povinný osobitne nevyjednal, bola bankou vopred pripravená v rámci všeobecných obchodných podmienok, ktoré povinný nemal možnosť ovplyvniť - zmeniť ich obsah, prípadne niektoré vylúčiť (mohol všeobecné obchodné podmienky len ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým vopred bankou pripraveným dojednaniám, vrátane rozhodcovskej doložky). Banka rozhodcovskú doložku zahrnula do všeobecných obchodných podmienok, s ktorými spotrebiteľ vyjadril súhlas tým, že zmluvu podpísal. Pre platné dojednanie rozhodcovského konania sa však vyžaduje individuálne vyjednanie rozhodcovského konania zo strany spotrebiteľa, a to po poučení o dôsledkoch jeho rozhodnutia, pričom dodávateľ tak musí postupovať spôsobom preukázateľným. Predformulované vyhlásenie spotrebiteľa v zmluve, že súhlasí s VOP a tým aj s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy a ani vyhlásenie, že ak najneskôr pri uzavretí zmluvy banke nedoručí písomné oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí, má sa za to, že ju prijal, nerobí rozhodcovskú zmluvu individuálne dojednanou. Existuje totiž nebezpečenstvo, že spotrebiteľ, ktorému je rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme zmluvy alebo rozhodcovskej doložky) predložená v čase, keď jeho snahou je získať finančné prostriedky, pristúpi v rámci formulárovej zmluvy na arbitráž alebo od nej z dôvodu neinformovanosti neodstúpi. Okrem toho možno len ťažko predpokladať, že si povinný, ktorého cieľom bolo uzavretím zmluvy získať peniaze, bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré dojednanie rozhodcovskej doložky pre neho má. Zo zmluvy o úvere pritom nevyplýva, že by bolo povinnému (spotrebiteľovi) poskytnuté poučenie obsahujúce jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená výlučné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní, ak žalobu podá banka (dodávateľ). Súd prvej inštancie mal tiež pochybnosti, či mal povinný pred uzavretím zmluvy vôbec reálnu možnosť sa s VOP (vzhľadom na ich rozsah), a teda aj rozhodcovskou doložkou oboznámiť, keďže okrem zmluvy sa mal oboznámiť a súhlasiť nielen s VOP, ale aj OP a ďalšími písomnosťami. Pokiaľ aj zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.12.2009 stanovuje bankám ponúknuť klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, o tom, že ich prípadné spory z obchodov (§ 5 písm. i/ zákona o bankách) budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona, musí však ísť o individuálnu ponuku s možnosťou klienta návrh neprijat' a preukázateľným poučením klienta o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy, čo v tomto prípade nebolo splnené. Rozhodcovskú doložku súd prvej inštancie posúdil za neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, pretože nebola so spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti ho podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, ak žalobu podá dodávateľ. Neprijateľná rozhodcovská doložka ako neprijateľná zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky potom odporuje dobrým mravom. Plnenie z neprijateľnej podmienky je plnením právom nedovoleným a štát musí bezvýhradne odmietnuť ochranu takýmto plneniam. S poukazom na uvedené je potom potrebné konštatovať, že exekučný titul označený oprávneným je materiálne nevykonateľný, nakoľko rozhodcovská doložka vyplývajúca zo všeobecných obchodných podmienok je neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatná v zmysle

§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pričom absencia tejto vlastnosti spôsobuje v predmetnej veci neodstrániteľnú prekážku brániacu vo vykonávaní exekúcie. Rozhodcovským rozsudkom bol povinný zaviazaný na náhradu trov rozhodcovského konania. Podľa názoru súdu prvej inštancie by však bolo v rozpore s dobrými mravmi, ak aby povinní mali platiť trovy rozhodcovského konania (či už poplatok za rozhodcovské konanie alebo trovy právneho zastúpenia v rozhodcovskom konaní), keď bolo zistené, že jeho výsledok, t. j. rozhodcovský rozsudok, je v rozpore so zákonom, a preto ani nemôže byť podkladom pre vykonanie exekúcie.

2. Proti tomuto uzneseniu podal pôvodný oprávnený (Poštová banka, a.s.) v zákonom stanovenej lehote odvolanie, namietajúc prekročenie zákonných limitov pre skúmanie žiadosti o vydanie poverenia a to skúmaním iných listín ako pripúšťa výslovné znenie zákona § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Bol toho názoru, že ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať, či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale práve a len ako tzv. exekučný súd. Z povahy veci teda nebolo možné priznať exekučnému súdu väčší rozsah vecnej preskúmvavej pôsobnosti, než akou v prospech uvedenej interpretácie nesvedčia len jazykové, logické, axiologické a systematické dôvody, ale aj premenné historického výkladu. Uvedené podľa neho potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 16. júna 2009 sp. zn. 4Cdo 159/2009. V ďalšej časti odvolania oprávnený namietal prekročenie zákonných limitov pre skúmanie exekučného titulu § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní a prekážku rozsúdenej veci, a to skúmaním rozhodcovskej doložky. S poukazom na ustanovenie § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní mal za to, že exekučný súd je oprávnený skúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul len v zákonom určených medziach. Okrem toho bol toho názoru, že o platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd, a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola opätovne posúdená. Vzhľadom na to, že tu bola prekážka res iudicata, konaním súdu došlo k porušeniu článku 2 odsek 2 Ústavy SR, pretože súd svojim konaním išiel nad rámec zákona. V tejto súvislosti poukázal aj na nález Ústavného súdu SR ÚS 2/2000 a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením nálezu Ústavného súdu II.ÚS 499/2012 a nálezu sp. zn. PL. ÚS 21/08 z 23. septembra 2009. Okrem toho namietal, že oprávnený ako právny nástupca Poštovej banky, a. s. bol povinný postupovať v súlade s ustanoveniami rozhodcovského zákona. Dal pritom do pozornosti, že v zmysle ustanovenia II. časti bodu 10 Všeobecných obchodných podmienok, Poštová banka, a. s. postupovala v súlade s § 93b Zákona o bankách, ktorý jej ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky s tým, že v predmetnom bode je klientovi daná možnosť neprijať túto zákonom stanovenú ponuku. Mal za to, že exekučný súd nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka. Vytýkajúc nesprávnu aplikáciu § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka a porušenie § 153 ods. 1 OSP sa opätovne stotožnil s nálezom Ústavného súdu II.ÚS 499/2012, ako aj poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 242/207 z 3. júla 2008 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 29. 06. 2010 sp. zn. N23 Cdo 1201/2009, uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 28. 04. 2010 sp. zn. 23Cdo 4895/2009. Zároveň bol toho názoru, že OSP, ani Exekučný poriadok, ani Zákon o rozhodcovskom konaní neposkytujú absolútne žiadnu oporu pre záver, že by exekučný súd mohol vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku rozhodovať ako súd, konajúci vo veci samej, a teda napríklad vykonať vo veci samej dokazovanie alebo rozsudok zrušiť či zmeniť jeho výrok. Ohľadom aplikácie sekundárneho práva Európskej únie uviedol, že smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Pokiaľ by aj súd zvažoval rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, nebolo možné záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky oprieť o Smernicu EHS č. 93/13/EHS. Taktiež pokiaľ by súd uvažoval o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, nebolo možné brať do úvahy judikatúru ESD, nakoľko judikatúra ESD vzťahujúca sa na rozhodcovské doložky všeobecne alebo rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách, nebola voči jednotlivcom - a teda ani voči účastníkom tohto konania - bezprostredne záväzná. V neposlednom rade vytkol porušenie právnej istoty a legitímnych očakávaní, pričom poukázal na rozhodnutia iných súdov v obdobných veciach, ako aj namietal neprímerané zvýhodňovanie povinného pred exekučným súdom na základe jeho postavenia, pričom poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR III.ÚS 23/2013-8. S poukazom na uvedené dospel k záveru, že exekučný súd svojim postupom znemožnil uplatniť právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku. Okrem toho poukázal na skutočnosť, že Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a. s., zriaďovateľ súdu, ktorý vydal exekučný titul, je členom záujmového združenia Rozhodcovská a mediačná, a. s., zapísaného v zozname stálych rozhodcovských súdov, ktorý vedie Ministerstvo spravodlivosti SR, a je držiteľom povolenia rozhodovať spotrebiteľské spory s číslom SRS 001 v súlade s § 73 ods. 5 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom

konaní, a preto navrhol, aby príslušný súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zmenil tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovie, alternatívne, aby príslušný súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Sudca súdu prvej inštancie predložil vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací v zmysle ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie oprávneného bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Z obsahu spisu vedeného v danej veci nesporne vyplýva, že exekučné konanie začalo dňa 30. 03. 2015, kedy došiel súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. Jánovi Gasperovi návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - Rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a. s., sp. zn. IA-C/0314/0301 zo dňa 17. 04. 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30. 05. 2014 a vykonateľnosť dňa 03. 06. 2014. Súdny exekútor dňa 28. 04. 2015 doručil súdu prvej inštancie návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom a zmluvou o úvere, dostupnou pôžičkou. Na výzvu súdu prvej inštancie oprávnený predložil aj všeobecné obchodné podmienky a súd prvej inštancie vo veci rozhodol napadnutým uznesením. Písomným podaním zo dňa 13.01.2016 spoločnosť PRO CIVITAS s.r.o. požiadala súd prvej inštancie o zmenu účastníka konania na strane oprávneného. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 18.07.2016 č. k. 4Er/611/2015-60 pripustil, aby z konania vystúpil oprávnený Poštová banka, a. s., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890 a na jeho miesto vstúpil nový oprávnený PRO CIVITAS, s.r.o., Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 45 869 464.

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne vec po právnej stránke posúdil a svoje rozhodnutie aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

8. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

9. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

10. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4Co 31/2013).

11. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, prislúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

12. Nemožno preto prisvedčiť odvolateľovi v tom, že by súd prvej inštancie ako exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti zverenej Exekučným poriadkom, keďže v preskúmvanej veci bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup súdu prvej inštancie, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská doložka bola uzavretá platne. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k "zrušeniu" tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky súd prvej inštancie len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

13. K samotnému záveru súdu prvej inštancie v súvislosti s rozhodcovskou doložkou (jej prijateľnosť, a teda platnosť) treba uviesť, že rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd posúdil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy a s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka tým absolútne neplatnú zmluvnú podmienku obsiahnutú v spotrebiteľskej zmluve, nakoľko celkom zjavne spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, a to v neprospech spotrebiteľa. Podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednania je skutočnosť, že táto podmienka nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a celkom zjavne nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Formuláciu rozhodcovskej doložky, obsiahnutú v bode 10.2 všeobecných obchodných podmienok, nemožno považovať v súlade so zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, pretože opomenula povinnosť stanovenú v § 93b ods. 2 zák. č. 483/2001 Z. z., a to dať klientovi možnosť neprijať rozhodcovskú doložku - "Klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1; ak klient neprijme návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1, tak prípadné spory z obchodu s takýmto klientom sa riešia postupom podľa osobitných predpisov. (OSP, Exekučný poriadok)." Naviac, odvolací súd zastáva názor, že rozhodcovská doložka upravená vo všeobecných obchodných podmienkach nebola platná ani z dôvodu, že nebola zachovaná jej písomná forma, pretože rozhodcovská doložka nebola obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami, čím sa aj vylúčila akákoľvek možnosť rozhodcovskú doložku neprijať. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore

so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že zriaďovateľ súdu, ktorý vydal exekučný titul, je členom záujmového združenia zapísaného v zozname stálych rozhodcovských súdov a je držiteľom povolenia rozhodovať spotrebiteľské spory.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd námietky oprávneného uvedené v odvolaní, považoval za neopodstatnené a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom, nakoľko exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).